

[Viggo Starcke.]

komme en finansminister i Danmark af den slags, som gamle Hørup så syner om? En finansminister, der siger som Hørup:

„Det er mindre skat, vi vil have, forstår I, *mindre skat!*“

Det kunne det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard godt have glæde af at blive mindet om.

Som den høje regering vil have opdaget, er der i befolkningen en stigende vrede over de skatter, der straffer arbejdet, lammer fliden og rammer dygtigheden, som udhuler folks budgetter, bringer sparsommeligheden til ophør og gør initiativet til et tåbeligt indfald. Som Hørup sagde i sin tid:

„Der er kun een medicin som hjælper: besparelser og skattelettelser.“

Men hidtil har det kun været eet parti, der krævede skattestop og skattenedsættelser, og som viste en vej dertil. Det er retsforbundet. Nu vågner de op, de gamle!

Den højtærede finansminister har den ære at være den første finansminister i Danmarks historie, der har forelagt et statsregnskab på over 2 milliarder, 4 gange så stort som før krigen, oven i købet i en periode uden arbejdsløshed. Og de planer, den høje regering er fremkommet med, viser ingen vej til besparelser eller skattenedsættelser. Man fristes til for tredje gang at minde om Hørups ord:

„Hvad kvaksalvere læser over staklen om kompensation og omlægning, medens de flytter skatten fra den ene lomme over i den anden og putter ham en ny ladning i den lomme, der blev tom, det fører kun fra ondt til værre.“

Og regeringen vil flytte lidt fra den enes lommer over i den andens, ændre lidt på fradragsreglerne og give børnetilskud. Tror man, man kan frelse landet og mætte kommunisterne med det?

Med hensyn til investeringen mente den højtærede finansminister, at man ikke kunne nedsætte skatterne, fordi staten måtte sørge for investeringerne; der var ikke kapitalanbringelse nok. Nemesis er over socialisterne. Nu har de gennem en menneskealder jaget kapitalen, lagt den for had gennem skatter, restriktioner og agitation, og nu vil socialisterne igen sætte hovedet på hønen, efter at den af naturlige grunde er hørt op med at lægge guldæg. Det ville have været en værdifuld begyndelse, hvis retsforbundets forslag om skattestop, skattefrihed for opsparing og skattefrihed for overarbejde var blevet gennemført. Det forslag, som den tidligere højtærede finans-

minister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, fremførte om at forøge den indirekte forbrugsbeskatning, er reaktionært rettet mod den jævne befolkning. Det at nedsætte arbejdslysten vil nedsætte produktionen, fordi motivet til arbejde for menneskene er dette at få resultat i realiteter. Det er mærkeligt her at se på venstrepartiet og det konservative folkeparti, og jeg havde lyst til at rette det spørgsmål til det ærede medlem hr. Knud Kristensen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, om de ikke kan forklare ærede medlemmer af dette ting: hvad er forskellen egentlig i dag mellem venstre og konservative? — bortset fra, at de ikke kan fordrage hinanden!

Hvis man endelig vil syslen med småting, var det dog bedre at ændre reglerne, så man undgik sambeskatningen. Hvor to ægtefæller har hver sin indtægt, lad dem da blive sat i skat hver for sig af halvdelen. Og børnetilskuddet: ville det ikke være bedre, hvis det f. eks. drejer sig om en familie på 5 medlemmer, 2 voksne og 3 børn, da at dividere hele familiens indtægt med 5 og så beregne skatten af 5 portioner. Det ville lette de børnerige familier. At ville give tilskud til børn samtidig med at man oprettholder de indirekte skatter, der netop rammer de børnerige familier forfærdende hårdt, kan kun have det formål, at folk skal tro, at de får noget af statskassen. Men alt, hvad der kommer af statskassen, skal statskassen hente ud af dem i forvejen, og meget går let tabt i administrationen.

En forøgelse i skattefradraget pr. barn vil også kunne opfattes som en slags kompensation for de familieødelæggende indirekte skatter.

Målet må dog være at komme væk fra hele den

„Syndflod af afsindige skatter“, som Hørup kaldte dem, så man en gang kunne nå til, at børn fødtes til en andel af deres fædrelands jordværdi i stedet for som vuggegave at få lagt en kampesten af ofentlig gæld oven på den lille dyne.

Vi står altså i dag i den bemærkelsesværdige situation, at den fremgang, som retsforbundet havde ved sidste valg, og den fremgang, som man efter forskellige undersøgelser spår os efter næste valg, er ved at begynde at sætte skub i det på tre væsentlige punkter.

Retsforbundets angreb på jordspekulationen har været en medvirkende årsag til, at vi i dag har den første grundskyldskommission i verden, som har til opgave at undersøge, hvordan man kan inddrage